

BELZACÁR

Heine, Heinrich

Heinrich Heine: BELZACÁR
(Vas István fordítása)

Az éjjél száll sasszárnyakon,
pihen és hallgat Babilon.

De hangos a királyi vár,
lakomát ad most a király.

Száz fáklya, zaj, zenebona,
mulat a király udvara.

Ül körben a ragyogó szolgálhad,
csillognak a bortól a poharak.

Ujjongnak a szolgálak, cseng a pohár,
mert szereti hallani ezt a király.

A király arca kipirul,
a bortól hetyke lángra gyúl.

S a láng vakon lobog bele,
az eget gyalázza bűnös dűhe.

Hetvenkedik és dűhe magasra csap,
vele üvölt a szolgálhad.

A király büszkén rivall - siet
a szolgál, hozza a kincseket.

S szikrázik arannyal a lakoma:
kifosztva Jehova temploma.

A király szentségtörő keze
szent kelyhet emel színig tele.

Fenekig üríti a poharát,
s habot vet a szája, míg így kiált:

Csak nevetek rajtad, Jehova -
én Belzacár, Babilon ura!

Az iszonyú szó alig hangzik el,
rá titkos döbbenet felel.

Csak elhal a hahota hirtelen,
halotti csöndes a terem.

De nézd csak, nézd, ó borzalom!
Emberi kéz a fehér falon.

És ír a fehér falon, ír a kéz,
ír lángbetűt, aztán semmibe vész.

A király belebámul a semmibe,
megrogyan a térde, fehér a színe.

Nem elég ide mágikus hatalom,
megfejteti lángírást a falon.

De Belzacárt udvari cselédhada
megölte még az éjszaka.